

ROZGRZESZANIE (5) sb n

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o prawdopodobnie jasne (tak w roz-); a jasne.

sg G rozgrzeszaniã (2). ◊ A rozgrzeszani(e) (2). ◊ I rozgrzeszanim (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. Odpuszczanie grzechów i udzielanie rozgrzeszenia (w religii chrześcijańskiej) (4) :

W połączeniu szeregowym (1): dáie mu [Chrystus kapłanowi] moc zupełną rofkázowania/ karánia/ záklinánia/ wyzwálania/ odpufzczánia/ rozgrzezfánia/ y odpuftow dáwania WujNT 69.

Wyrażenie: »moc rozgrzeszania, na rozgrzeszanie« [szyk 3:1] (2:2): A pokázuie síe iáwnie z vftáwy Kościelney/ iż ma być Kápłan ktoryby álbo z porządneho vrzędu/ álbo íobie poleconá rozgrzezfánia moc miał. KuczKat 215; Lecż y wy íami to báczyć możećie: ífz Popowi może moc ná rozgrzezfánie y ná fłużenie/ y ná inne Kápłánfkie vczynności/ Władyká záhámowác SkarJedn 340; WujNT 69; Dał im [Chrystus apostołom] moc ná fádzenie grzechow ludzkich y rozgrzezfánie. SkarKaz 242a.

2. Uwalnianie od zobowiązania [od czego] (1) : náležli to iż y pogáninowi ma być fłowo chowano [...] pámiętáiąc na Władziláwá niebofzczyká przygodę/ ktorego íwym rozgrzezfánim od przyfięgi záfiedli/ á iemu nie pomagáli BielKron 407v.

Cf ROZGRZESZAĆ

MN